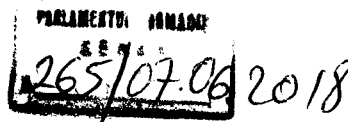

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1017
29.05.2018

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru abrogarea alin. (1) al art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare*, inițiată de domnul deputat PSD Florin Buicu Dorin împreună cu un grup de parlamentari PSD, PNL, UDMR, PMP și USR (**Bp. 39/2018**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare abrogarea alin. (1) al art. 3 din *Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul eliminării prevederii conform căreia salariații care îndeplinesc prin cumul, pe lângă funcția de bază, cu normă întreagă, o altă funcție, au dreptul la concediul de odihnă plătit numai de la unitatea în care au funcția de bază.

Potrivit *Expunerii de motive*, abrogarea este apreciată ca fiind necesară, deoarece noțiunea de „funcție de bază” nu se mai regăsește în *Legea nr. 53/2003 - Codul Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

II. Observații

1. În ceea ce privește conținutul *Expunerii de motive*, precizăm că aceasta nu a fost elaborată cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 31 din *Legea nr. 24/2000*¹. Astfel, inițiativa legislativă prezintă unele neajunsuri sub aspectul

¹ *privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

respectării dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) și art. 30 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, referitoare la instrumentul de prezentare și motivare a inițiativei legislative, în sensul că acesta trebuie să se refere, în principal, la următoarele aspecte:

- cerințele care reclamă intervenția normativă;
- efectele avute în vedere, în funcție de obiectul reglementării;
- implicațiile pe care noua reglementare le are asupra legislației în vigoare.

2. Cu privire la soluția legislativă preconizată, *Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 – Codul muncii* a abrogat prin pct. 14 prevederile art. 35 alin. (3) din *Codul muncii* privitoare la obligația salariatului de a informa angajatorul cu privire la funcția pe care o consideră de bază, noțiunea regăsindu-se în prezent, doar în legislația fiscală², utilizându-se pentru determinarea impozitului pe veniturile din salarii și asimilate salariilor.

În prezent, potrivit art. 35 din *Codul Muncii*, orice salariat are dreptul de a munci la angajatori diferiți sau la același angajator, în baza unor contracte individuale de muncă, beneficiind de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea. Salariații cumularzi au dreptul la concediu de odihnă plătit corespunzător fiecăruia dintre contractele individuale de muncă în care sunt parte.

Au existat, însă, în doctrină și interpretări potrivit cărora, în temeiul *Hotărârii Guvernului nr. 250/1992*, salariații cumularzi au dreptul la concediu de odihnă plătit numai de la angajatorul la care au funcția de bază. Angajatorul la care sunt încadrați prin cumul le va acorda numai concediu fără plată pentru zilele de concediu de odihnă acordate de celălalt salariat, iar în cazul în care salariatul este încadrat prin cumul cu jumătate de normă la două unități, el va beneficia de concediu la ambele unități proporțional cu timpul lucrat.³

Semnalăm, de asemenea, că, potrivit art. 64 alin. (1) și (4) din *Legea nr. 24/2000*:

„(1) Prevederile cuprinse într-un act normativ, contrare unei noi reglementări de același nivel sau de nivel superior, trebuie abrogate. Abrogarea poate fi totală sau parțială.” (...)

„(4) Dacă o normă de nivel inferior, cu același obiect, nu a fost abrogată expres de actul normativ de nivel superior, această obligație îi revine autorității care a emis prima actul.”

De asemenea, arătăm că, potrivit normelor de tehnică legislativă, de principiu, evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de același nivel sau de nivel superior, cu condiția ca prevederile modificate sau care completează actul normativ să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie.

² *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*

³ Nicolae Voiculescu – *„Dreptul muncii. Reglementări interne și comunitare”*, Editura Rosetti, București, 2003, p. 147

Astfel, procedeul efectuării unor intervenții legislative asupra hotărârilor Guvernului prin acte la nivel superior cum sunt legile are ca efect promovarea unui cadru legal incoerent. Arătăm, de asemenea că, în caz contrar, în actul de bază – hotărâre a Guvernului – urmează să coexiste două categorii de dispoziții: unele adoptate de Guvern ca hotărâre și altele încorporate hotărârii ulterior, ca efect al intervenției legislative a Parlamentului.

Astfel, în măsura în care se inversează ierarhia actelor cu caracter normativ emise de Guvern, soluția de abrogare a art. 3 alin. (1) din *Hotărârea Guvernului nr. 250/1992*, fiind considerată o intervenție legislativă asupra actului normativ secundar, poate conduce la încălcarea art. 108 alin. (2) din Constituție.

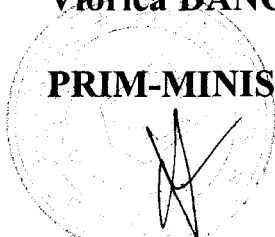
De altfel, prin *Decizia nr. 22/2013*⁴, Curtea Constituțională a arătat că: *“eficacitatea normelor secundare emise în aplicarea legilor se află într-o strânsă legătură cu perioada de activitate a legii, neputându-se concepe supraviețuirea normei subordonate după abrogarea ori încetarea aplicabilității celei superioare. Pentru a evita însă orice confuzie cu privire la legislația în vigoare aplicabilă unei anumite materii, legiuitorul a prevăzut în art. 64 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 că "Dacă o normă de nivel inferior, cu același obiect, nu a fost abrogată expres de actul normativ de nivel superior, această obligație îi revine autorității care a emis prima actul." Chiar dacă abrogarea actelor normative secundare nu are loc în același timp cu abrogarea celor superioare, în aplicarea cărora au fost emise, nu se poate considera că ele continuă să își producă efectele, menținând o reglementare paralelă, diferită de cea instituită prin noile prevederi în vigoare, superioare în ierarhia actelor normative.”*

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Viorica DĂNCILĂ
PRIM-MINISTRU

Domnului senator Călin Constantin Anton POPESCU TĂRICEANU

Președintele Senatului

---

⁴ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 196 lit. f) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice